

Béke szigete, vagy háborús övezet?

Nemrégiben Osztolykán Ágnes LMP-s országgyűlési képviselő asszony egy parlamenti felszólalásában, Gyöngyöspata ellenpéldájaként Kerecsendrőről beszélt a „béke szigete” megítéssel elnevezést használva. Az ügy előzménye, hogy a képviselőnő a tavasz folyamán meglátogatta településünket és betekintést nyert azokba a programokba, melyek révén az önkormányzat igyekszik a hátrányos helyzetű, elsősorban roma lakosság számára megteremteni a felemelkedés, a szegénységből való kilábalás lehetőségét. Láta a tiszta utcákat, zömében takaros, rendezett, virágos portákat és arról beszélt a parlamentben, amit a településen tapasztalt.

Nilván nem láthatta, nem tudhatta, mi meg nem dicsekedtünk vele, hogy a tél folyamán községünkben szinte „elszabadult a pokol”. Sorozatos betörések, besurranások, lakatlan házak fosztogatása tartotta rettegésben a békés, sok esetben idős lakosságot. Kertekből kivágott gyümölcsfák, faoszlopok végezték tűzfaként a tolvajok kályháiban. Mezőgazdasági gépek alkatrészei és egyéb fémből készült tárgyak, kerékpárok, fűnyírók tántek el zárt portákról. Több tucat fenyőfát tulajdonítottak el karácsony tájkán az egyik kertből és sajnos hosszasan sorolhatnám, még a bosszantó, felháborító gaztetteket.

Ezek az ügyek, főleg a mennyiségüket tekintve, bizony nehezen emészthetők a korábbi évek elszórt kerti lopásaihoz képest.

Nem említettük a fenti eseteket a képviselő asszonynak, így nem gondolhatta, hogy pár hónappal a parlamentben tett kijelentése után a Jobbik Magyarországért Mozgalom elnöke és képviselői tartanak lakossági fórumot és panasznapot a romló közbiztonság, a megszorított büncselekmények kapcsán.

Sajnos nem mondhatjuk azt, hogy minden ok és előzmény nélkül, de szeretném, ha összefognánk és mi magunk a falu közössége, oldanánk meg a problémáinkat. Tény, hogy szegénység van. Pontosan tudom, hogy hány család, hány gyermek éli napjait vezeték ivóvíz és áram nélkül. A gazdasági válság senkit sem kímélt, mégis azt látom, hogy a legnagyobb bajban azok vannak, akik korán alapítottak családot, akik több gyermeket vállaltak, mint, amennyinek az egészséges felnevelésével elboldogulnának, akik korán abbahagyták a tanulmányaikat, akik régebben sem voltak képesek hosszabb távon elhelyezkedni. Még inkább nehéz azon családok sorsa, ahol az előbbieken említettek felül a felnőtt családtagok dohányoznak, italoznak. Persze, az építőipar összeomlásával és a munkaerőpiac beszűkülésével, valamint a forint folyamatos és megállíthatatlannak tűnő leértékelődésével, több olyan család is nehéz helyzetbe került, akikre nem vonatkoznak a fentebb leírtak. Tudjuk, hogy mennyire kevés a munkahelyek száma. Az is tény, hogy a mögöttünk lévő kegyetlenül hosszú és hideg tél sajnos anyagilag szinte teljesen kivéreztetve érte el a családok nagy részét, hiszen az elmúlt két esztendőben családok tucatjai maradtak munkahely és kereset nélkül. Ez azonban nem lehet mentség! Nem szabad elhallgatni, hogy az ismert és, már lezárt esetek elkövetői többségében a roma lakosság köréből kerültek ki és a felderítetlen ügyekről is elmondható, hogy a cigányság által lakott településrészek mentén élők portái, kertjei vannak a legnagyobb veszélyben, így azt gondolom az első és legfontosabb, hogy ha szeretnénk békében élni a településen, mindenképpen szükség van az őszinte párbeszédre, széleskörű összefogásra és elengedhetetlen a józan gondolkodású romák segítsége. Hiszem, hogy a helyi roma közösség zömében becsületes, dolgozó emberekből áll, akik nem vetemednek arra, hogy mástól ellopott, elrabolt javakkal enyhítsenek a gondjaikon. Az viszont elszomorító, hogy sok esetben ők is becsukják a szemüket és úgy tesznek, mintha nem

látnának, nem hallanának és főleg nem beszélnek. A szemük előtt viszik el a szőlőoszlopokat, adják el a lopott karácsonyfát, főznicvaló kukoricát, vagy a szomszédjukban darabolják nagy zajjal az ellopott fémárut. Itt már nem sokat ér az a gyakran hangoztatott kijelentés, hogy „nem a régóta itt élő, hanem az újonnan betelepült romák kavargják fel a helyi nyugalmat”, meg, hogy „csak pár családdal van probléma”, mert mindenki, akinek tudomása van a fentebb említett esetekről, de hallgat róla egyben részese is annak, hogy ilyen feszült helyzet alakult ki a településen. Egyszerű, becsületes jogkövető magatartással egyszer és mindenkor elejét lehetne venni a becsületes romákat sértő általánosításoknak, az egész romaközösség megbélyegzésének. Nem tudom elhinni, hogy senkinek sem gyanús, ha egy 10-15 éves fiatalnak egyszerre csak lesz valahonnan több száz cső főznicvaló kukoricája, több tucat karácsonyfája, vagy nagy mennyiségű fémtárgya, kerékpárja, fűnyírója. Az a legszomorúbb, hogy ezeket el is tudja adni itt helyben a településen. Nem kell túlzásokba esni, és nem kell lépten, nyomon feljelentgetni egymást, de a nyilvánvaló jogsértéseket igenis jelezni kell a hatóságok felé. Másképpen ne várjuk, hogy béke lesz a településen! Azt is el kell mondani, hogy jelen pillanatban is óriási veszélyt jelent a település nyugalma az a néhány, jórészt iskolából idő előtt kimaradt, szakma és képezés nélkül a társadalomban helyüket nem találó fiatal, akik egy része nagyon nehezen, vagy soha nem fogja felvenni azt a „tempót”, amivel a munkaerőpiacon érvényesülni lehet. Nos potenciálisan ők jelentik a legnagyobb veszélyt a közbiztonságra, mert egyszerűen nem tudják miből fenntartani magukat és később a családjukat, mert ők indulnak a legkisebb eséllyel a munkahelyekért folyó versenyben. Ráadásul, ezekben, az esetekben a szülők tehetetlenek, rosszabb esetben cinkosok voltak az „iskolakerülés” és az iskola elhagyás tekintetében, félő, hogy az éjszakai csavargás megakadályozásában sem tudnak, vagy akarnak hatékony lépéseket tenni. Azt gondolom, hogy a romák azon rétegének, akik nem tudnak a mélyszegénységből kiemelkedni nem a rendőrök, a polgárőrök, a mezőőrök, a pedagógusok, a polgármesteri hivatal és más közhivatalok dolgozói a legnagyobb ellenségeik, ahogyan ezt sokan gondolják és hangoztatják, hanem sok esetben a saját szokásaik, hagyományaik, amik által folyamatosan „újratermelődik” a szegénység és a kilátástalanság. Ahogy fentebb, már említettem a fiatalok gyermekvállalásra, családalapításra, valamint a felelőtlen családtervezésre, az alacsony iskolai végzettséggel rendelkező, munkahely nélküli szülők által alkotott szegény családokba születő nagyszámú, nehéz sorsú gyermekekre gondolok. Folyamatosan halljuk, hogy az állam, meg az önkormányzat nem segít. Az állam igen is, sokat segít, hiszen mindenkinek joga van ingyenes egészségügyi ellátáshoz, oktatáshoz, különböző közszolgáltatásokhoz, (mentő, tűzoltó stb.) függetlenül attól, hogy fizet-e adót, vagy sem. Az önkormányzatról is elmondható, hogy, erős hittel, szinte erőn felül működtetünk egy olyan mélyszegényesen alulfinanszírozott oktatási rendszert, ami minden segítséget megad az előrelépéshez és a felemelkedéshez, annak, aki ki akar törni ebből a kilátástalan helyzetből. **Hangsúlyozom, aki akar!** Azon, aki 15-16 évesen komoly anyagi háttér nélkül családot alapít és ezzel, szinte végérvényesen kivonja magát a munkaerőpiacról, aki akkor sem megy be az iskolába, ha ott enni kap és ezzel, szinte háttá fordít a tudásnak és a munka világának, akinek annyi lenne a dolga, hogy elmegy az iskolába, beül a melegre, és nem zavarja az órát, de ezt sem teszi meg, aki a tanulás helyett a csavargást, a kocsmát, a plázát választja, azon sajnos sem az állam, sem az önkormányzat nem tud segíteni. *(Folytatás a következő oldalon)*

Béke szigete, vagy háborús övezet?

Az oktatási törvény nem azt mondja ki, hogy minden tanköteles korú fiatalnak kitűnő eredménnyel kell elvégezni az iskoláit, csak az iskolába járást teszi kötelezővé. Hogyan fogja a munkahelyi kötöttségeket bírni az a fiatal, aki a fűtött iskolában nem tud néhány órát csendben ücsörögni?

Nos azért kalandoztam el, ilyen messzire a falu bűnügyi helyzetétől, mert tudjuk, hogy a közbiztonság nem, kizárólag rendészeti kérdés. Gazdasági és szociális oldalát is látnunk kell, amikor az okokat és a megoldást keressük!

Jól tudom, hogy közel sincs annyi munkahely, amennyi kellene, de jól emlékszem a régebbi időkre, amikor jobban el lehetett helyezkedni, néhányan akkor sem keresték a munkát, akkor sem igyekeztek befejezni az iskolát és továbbtanulni.

A nyugati típusú jóléti társadalom eszményképe omladozik. Fenntarthatatlan az a szociális háló, amit szövögettek az elmúlt évszázad utolsó évtizedeiben, mint kiderült, jobbra hitelekbe. A mi gazdaságunk ráadásul jóval törékenyebb, mint a fejlett nyugati országoké, ebből világosan következik, hogy nem tartható fenn a szociális rendszerünk, még a mostani szinten sem, nem beszélve a korábbi évek esztelen osztogatásáról.

Nem szeretnék bölcsekedni és sok kérdésre, nem tudom a választ, de a kiútkeresés első lépése, hogy a leírtakon elgondolkodjunk és ne beszéljünk mellé. Igen is a magyarokról elmondhatjuk, hogy egy dolgos, toleráns befogadó nép, akik szeretnek békében élni és segíteni másokon. Van lehetőség a tanulásra, a felemelkedésre csak ezekkel élni kell, ki kell aknázni! Abban senki sem tud segíteni, hogy a gyerek iskolába járjon és ne mellé. Az is, csak jó tanács, hogy a minimális iskolázottsággal rendelkező tartósan munkanélküli szülők ne erőltessék a 4-5-6 gyerekes családmoddelt.

A megoldást a mélyszegénységben élő romákkal együtt kell keresnünk, úgy, hogy őszintén beszélünk a problémákról és nem hagyjuk figyelmen kívül a hagyományok és a kulturális gyökerek különbözőségét.

Elengedhetetlen településünk békéje és egyben jövője szempontjából, hogy javuljon a közbiztonság és visszaszerezzük a régi jó hírünket!

Több olyan beruházás is előkészítés szakaszában van, ami új munkahelyeket, új lehetőségeket és hosszú távú folyamatos fejlődést jelenthet „kisfalunkak”. Egyelőre nem tántorodtak el a befektetők attól a szándékuktól, hogy nálunk telepedjenek le, de, ha nem fogunk össze, nem tudjuk elejét venni az „éjszakai életnek” és ez által továbbra is a negatív hírek keringenek Kerecsendről a különböző médiákban, akkor azért a település minden lakója nagy árat fog fizetni. Ahol éjszakánként félelemmel térnek nyugovóra a lakosok, ott nem beszélhetünk békéről. Rengeteg dolgunk van, hogy erős összefogással megteremtjük és megőrizzük a nyugalmat.

Sári László
polgármester

Beszámoló az I. Kerecsendi Bornapról

Mindenekelőtt szeretnénk köszönetünket kifejezni mindazoknak, akik részvételükkel és segítő szándékukkal támogatták az I. Kerecsendi Bornap létrejöttét és eredményes lebonyolítását.

2010 decemberében egy kellemes hangvétellű baráti beszélgetés eredményeként született meg az az elhatározás, hogy szervezzünk egy olyan rendezvényt kis falunkban, amely komolyan áldoz a borkultúrának, ösztönzi az embereket az igényes borfogyasztásra és bemutatja, hogy Kerecsenden is vannak olyan kistermelők, kiknek munkáját érdemes figyelemmel kíséreni. Fontosnak tartottuk, hogy mindenképpen próbáljunk valami újat mutatni, olyan lehetőséget kínálni a falu igényesen szórakozni kívánó rétegeinek, amely széles körben elégti ki az igényeket és méltán teszi emlékezetessé rendezvényünket. A Bornapon elsőként a termelők mutatkoztak be, beszéltek jelenlegi helyzetükről, jövőbeni terveikről és pár szóban ismertették mi jellemzi azokat a borokat, amelyeket az eseményre magukkal hoztak.

Ezt követően tiszteletét tette nálunk Simon József, akit nemcsak az Egri Borvidéken, de hazánk egész területén is az egyik vezető borásztként tart számon a szakma és a fogyasztó társadalom egésze is.

Kora délután irodalmi csokor következett Simon Szilvia előadásában, amely betekintést kívánt nyújtani a bor és a szépirodalom kapcsolatába, majd pedig a Demjéni Vagányok szomszédvári férfikórus szórakoztatta vendégeinket igényes műsorával.

A dalolást követően a szakma újabb ismert személye, Farsang Tibor érkezett hozzánk egy kellemes beszélgetésre, aki amellet, hogy saját családi pincészetét is vezeti, a Fialat Egri Szőlőtermelők Társaságának alelnöki posztját is betölti.

A nap szenzációjaként pedig a Kerecsendi Népdalkör adott ízelítőt a bordalok világából az egybegyűlteknél. Az ezt követően kezdődő vacsorát így már mindenki jó hangulatban várhatta és fogyaszthatta el.

Úgy érezzük, hogy programjaink mellett - melyeket sikerült, függetlenül, a saját erőnkéből és természetesen a segítő szándékú kerecsendi lakosok közreműködésével megszerveznünk - mindarra is büszkéek lehetünk, hogy az elsőként megrendezésre kerülő Bornapot szép számban látogatták meg a kulturális kikapcsolódást kereső idősebb korosztály képviselői, a köztisztviselőben álló helyi lakosok, a szórakozni kívánó kerecsendi fiatalok, és nem utolsó sorban nagy örömünkre szolgált látni azt, hogy a helyiek mellett a környező településekről is érkeztek vendégeink, melynek fontosságát úgy érezzük nem kell hangsúlyoznunk.

Mindezeket átélve, látva a résztvevők jó hangulatát és a beszélgetések alkalmával tapasztaltakban bízva úgy érezzük, nem maradhat el a II. Kerecsendi Bornap megszervezése sem...

Prokaj Milán, Fónad Istán, Szilágyi Balázs